

Beslissing van de RvT BMM van november 2013.

(geanonimiseerde en verkorte versie)

1. De klacht werd op 9-3-2013 door Klaagster ingediend. Klaagster en Beklaagde, de laatste vertegenwoordigd door een advocaat, reageren inhoudelijk op elkaars argumenten en onderhandelen over een schikking aan de hand van van de voorzitter RvT verkregen richtlijnen. Tegelijk met de mededeling dat die geen resultaat hebben gehad, vragen zij om een beslissing van de Raad.

De feiten

2. Klaagster verwijt Beklaagde dat hij een beroepsfout heeft gemaakt bij het voeren van verweer in een nietigheidsactie tegen haar merk bij de Cancellation Division van het BHIM. Die actie was gebaseerd op een ouder Benelux merk en een oudere handelsnaam voor de Benelux, het Verenigd Koninkrijk en Duitsland. De Cancellation Division van BHIM wees de vordering toe en verklaarde de inschrijving gedeeltelijk nietig. Beklaagde kwam van deze uitspraak in beroep in opdracht van Klaagster. Beklaagde diende niet binnen 4 maanden daarna de gronden van het beroep in; wel zond hij de Board of Appeal binnen die termijn een concept dagvaarding voor de Nederlandse rechter tot nietigverklaring van de Benelux inschrijving van de wederpartij en hield zich het recht voor op latere indiening van de gronden van het beroep, aannemend dat dit de beroepsprocedure zou schorsen. De Board of Appeal wees het verzoek om schorsing af, onder meer omdat niet was aangetoond dat er inderdaad een procedure tot nietigverklaring was aanhangig gemaakt, terwijl schorsing niet automatisch intreedt. Het beroep werd niet ontvankelijk verklaard. Klaagster ging van deze uitspraak in beroep bij het Gerecht, dat het beroep afwijst. Van dit vonnis is Klaagster in beroep gekomen bij het HvJEU. De procedures in Luxemburg werden voor Klaagster behandeld door haar Duitse advocaten. Het Hof wijst het beroep af bij beslissing, waarbij de volgende overweging ten deze vooral van betekenis is:

Aufgrund dieser offensichtlichen Widersprüche zwischen den verschiedenen Gliederungspunkten des Schreibens vom 29. Oktober 2007 (van Beklaagde, RvT) sowie der sich daraus ergebenden Undeutigkeit und Ungenauigkeit konnte das Gericht, ohne den Inhalt dieses Schreibens zu verfälschen, zu Recht entscheiden, dass dieses keine klaren und verständlichen Gründe enthalte und nicht den in Art. 59 der Verordnung Nr. 40/94 vorgesehenen Begründungsanforderungen genüge. Der Rechtsmittelgrund ist demnach offensichtlich unbegründet.

Daarmee verloor Klaagster definitief de procedure tot gedeeltelijke nietigverklaring van haar gemeenschapsmerk.

3. Klaagster verwijt Beklaagde:

- 1) Dat hij heeft verzuimd in de procedure voor BHIM te verlangen dat de wederpartij zou bewijzen dat zij normaal gebruik maakt van het oudere Benelux merk;
- 2) Dat hij heeft verzuimd de gronden van beroep te specificeren, waardoor het beroep niet ontvankelijk werd verklaard;
- 3) Dat hij de schorsing van de beroepsprocedure onmogelijk had gemaakt door na te laten bij zijn verzoek tot schorsing van de beroepsprocedure bewijs over te leggen dat de dagvaarding tot nietigverklaring van het Benelux merk voor de Nederlandse rechter was aangebracht.
- 4) Dat hij tegenstrijdige belangen heeft behandeld door ook samen te werken met de advocaten van de wederpartij, hoewel het niet duidelijk is of Klaagster dit punt tot een serieus onderdeel van de klacht heeft gemaakt.

4. Klaagster baseert de klacht op de artikelen 3 en 4 van de Ereregels en vordert dat 'het BMM certificaat' van Beklaagde wordt ingetrokken en dat Beklaagde wordt veroordeeld aan haar een schadevergoeding te betalen voor de grote schade die door het onjuiste en onprofessionele gedrag van Beklaagde werd veroorzaakt.

5. Beklaagde voert formele en materiele weren tegen de klacht aan. De formele weren zijn:
- 1) Klaagster is niet ontvankelijk in haar klacht, omdat zij niet duidelijk heeft aangegeven tegen wie de klacht is gericht: tegen Beklaagde of tegen zijn bureau;
 - 2) Klaagster is niet ontvankelijk in haar klacht, omdat zij op 10 maart 2008 een vaststellingsovereenkomst met Beklaagde sloot, op grond waarvan Beklaagde een bedrag van € 13.000 aan Klaagster betaalde tegen finale kwijting;
 - 3) Klaagster is niet ontvankelijk in haar klacht, omdat die 'naar de algemeen geldende maatstaven' veel te laat werd ingediend, omdat het BMM-lid bij toepassing van het beginsel van rechtszekerheid ervan uit mag gaan dat een klacht over de wijze waarop hij zijn werkzaamheden heeft verricht binnen een redelijke termijn zal worden ingediend, zodat hij zich na verloop van een als onredelijk te beschouwen termijn tegenover de tuchtrechter niet langer moet verantwoorden voor zijn optreden van destijds. De periode die is verstreken tussen het treffen van de dading, maart 2008, en het instellen van de klacht in maart 2013 is onredelijk lang;
 - 4) Klaagster heeft geen procesbelang.
6. Daarnaast maakt Beklaagde bezwaar tegen de beslissing van de voorzitter van de Raad dat partijen de gedingstukken zullen indienen vergezeld van een Engelse vertaling, waar Klaagster om had gevraagd ten behoeve van haar Duitse advocaat, die geen Nederlands verstaat. Beklaagde heeft wel aan dit verzoek voldaan, zij het onder protest. Volgens hem kan een tuchtzaak enkel in het Nederlands of het Frans worden gevoerd.
7. De Beklaagde heeft de Raad verzocht prealabel aan haar beslissing ten gronde een uitspraak te doen over de formele weren. De voorzitter heeft hierop

medegedeeld dat de Raad een beslissing over de taalkwestie en de formele weren zal nemen tegelijk met de beslissing ten gronde.

8. De materiele weren van Beklaagde zijn:
 - 1) Klaagster heeft de door haar gestelde fouten niet bewezen en de feiten verdraaid;
 - 2) Klaagster was zelf debet aan het feit dat zij in de Benelux niet over de oudste merkrechten beschikte, omdat ze haar merk te laat liet inschrijven en de 5-jaarstermijn voor een aanval op de inschrijving van de wederpartij had laten verstrijken;
 - 3) Klaagster verzuumde aan te tonen dat de wederpartij het merk niet rechtsgeldig in de Benelux gebruikte;
 - 4) Beklaagde heeft Klaagster steeds gewezen op haar bewijspositie, maar Klaagster zag dit anders;
 - 5) Beklaagde heeft in beroep bij het BHIM niet meer ondernomen dan hij deed om zijn stellingen te beschrijven en te onderbouwen vanwege de eis van Klaagster de kosten binnen de perken te houden in afwachting van de nietigheidsprocedure voor de Nederlandse rechter;
 - 6) Een fout betekent niet automatisch dat die ook klachtwaardig is; over de klachtwaardigheid heeft Klaagster zich niet specifiek uitgelaten;
 - 7) Klaagster heeft de klacht inzake het tegenstrijdig belang niet begrijpelijk toegelicht en erkend dat zij daarvoor geen enkel bewijs heeft;
 - 8) Een klacht mag niet de opmaat zijn tot schadevergoeding.

9. Klaagster heeft naar aanleiding van het formele verweer, gebaseerd op de getroffen dading, aangevoerd dat geen finale kwijting werd gegeven; de zinsnede "daarmee zijn dan alle wederzijdse vorderingen voldaan" had slechts betrekking op de verzonden rekeningen.

10. De ‘vaststellingsovereenkomst’, waarop Beklaagde zich beroept, is een e-mail van de directeur van Klaagster aan Beklaagde van 7 maart 2008. In die e-mail refereert hij aan een gesprek van die dag, waarin Beklaagde had voorgesteld aan Klaagster de kosten te vergoeden voor de procedure te Alicante. Hij schrijft: “

“Wij hebben aan u € 10.690,30 betaald en zullen aan Dr. H. minstens € 2.500,00 betalen d.w.z. € 13.190,30. Onze kansen worden met minder dan 50% ingeschat. Voor onze rekening nemen wij de kosten voor een mondelinge onderhandeling in Luxemburg, de reiskosten van Dr. H. en de OHIM. Gelieve ons voor het b.g. bedrag een credit nota op te maken en het bedrag omgaand op onze rekening [...] over te maken.

[...]

U bevestigt, dat u alle medewerking bij de verdere procedure zowel in Luxemburg als in Den Haag kostenloos (behalve reiskosten) zult geven. Het complete dossier in uw handen is per koerier te sturen aan: [...]

Wij gaan bij deze overeenkomst ervan uit, dat deze t/m 12.03.08 is uitgevoerd.

Daarmee zijn dan alle wederzijdse vorderingen voldaan.”

11. Beklaagde geeft te kennen dat hij op de hoogte is van het verloop van de procedure voor de gerechten te Luxemburg, alsmede van de procedure tot nietigverklaring van het Benelux merk van de wederpartij van Klaagster voor de rechtbank Den Haag tussen Klaagster en de wederpartij, van het afwijzende vonnis van deze rechtbank en van het daartegen ingestelde beroep, dat nog onder de rechter is.

Beoordeling van de klacht

De taalkwestie

12. De Raad is een orgaan van de BMM. Ingevolge artikel 1 van de Statuten moeten haar beslissingen in het Frans en in het Nederlands zijn gesteld. Dat betekent niet

dat de procestaal ook het Frans en het Nederlands zijn. De Statuten, het Huishoudelijk Reglement en de Ereregels bepalen niets aangaande de procestaal. Het vaststellen daarvan is mitsdien aan de Raad zelf overgelaten, net als de procesorde. Doorgaans is de procestaal geen onderwerp van debat. Maar in een geval dat de klacht wordt ingesteld door een persoon of bedrijf, gevestigd buiten de Benelux, kan het gebruik van het Nederlands of het Frans een probleem opleveren. Het recht van hoor en wederhoor is een fundamenteel recht. Dat vergt dat beide partijen, klager en beklaagde, elkaars argumenten kunnen verstaan en daarop verstaanbaar kunnen reageren. Nu de in Duitsland gevestigde Klaagster kenbaar maakte dat haar directeur wel Nederlands verstaat, maar haar Duitse advocaat niet en om die reden verzocht dat van de gedingstukken een Engelse vertaling zou worden aangeleverd, heeft de voorzitter dit verzoek toegewezen. De Raad onderschrijft die beslissing met het oog op het belang van hoor en wederhoor. De Raad stelt met tevredenheid vast dat Beklaagde ondanks zijn protest wel Engelse vertalingen heeft aangeleverd.

13. Voor de goede orde overweegt de Raad dat beslissingen van haar voorzitter over de procestaal en procesorde geen voor beroep vatbare beslissingen zijn. Ze worden niet door de leden van de Raad genomen en worden niet aan de Secretaris van het Bestuur verzonden. Dergelijke beslissingen zijn preparatoir, worden (al dan niet) bekrachtigd door de Raad en opgenomen in de beslissing van de Raad op de klacht. Indien partijen daarbij belang hebben, kan de juistheid daarvan in beroep tegen de beslissing van de Raad worden voorgelegd aan het Bestuur.

De formele weren van Beklaagde
Ontoankelijkheid van de klacht

14. De onderhavige klacht werd gezonden aan het secretariaat van de BMM overeenkomstig artikel 16 lid 1 van de Ereregels van de BMM. Ten onrechte voert

Beklaagde aan dat niet duidelijk is tegen wie de klacht is gericht. Weliswaar schrijft Klaagster dat het bureau van Beklaagde lid is van de BMM, maar in het vervolg schrijft zij dat Beklaagde inbreuk heeft gemaakt op de Ereregels van de BMM en dat dit bestraft moet worden. In het klaagschrift klaagt Klaagster over de wijze waarop Beklaagde de hem opgedragen taak heeft vervuld. Het is daarmee duidelijk dat Klaagster zich heeft vergist, waar zij het bureau van Beklaagde als lid van de BMM aanmerkt, maar dat het evident is dat de klacht zich richt tegen het handelen van Beklaagde. Beklaagde is lid van de BMM. Als zodanig is hij gehouden de Ereregels van de BMM na te leven. Zou de klacht niettemin moeten worden verstaan als te zijn gericht tegen het bureau van Beklaagde, dan heeft te gelden dat de Raad toch over de klacht kan oordelen op basis van de haar in de Statuten van de BMM gegeven bevoegdheid ook ambtshalve toe te zien op de naleving van de Ereregels. De klacht maakt duidelijk van welk handelen van Beklaagde de laakbaarheid moet worden getoetst.

15. Beklaagde voert voorts aan dat de klacht niet ontvankelijk is vanwege de tussen Klaagster en hem in 2008 getroffen vaststellingsovereenkomst. De vaststellingsovereenkomst belet Klaagster niet jegens Beklaagde te klagen wegens overtreding van de Ereregels van de BMM, omdat die enkel ziet op een regeling van de kosten. Niettemin is Klaagster niet ontvankelijk in haar vordering Beklaagde te verplichten tot het betalen van een schadevergoeding. Indien een klager schade heeft geleden door een handelen van een lid van de BMM, kan hij naar de burgerlijke rechter om schadevergoeding te verkrijgen, maar niet naar de BMM. Overtreding van de Ereregels kan er niet toe leiden dat de Raad aan de beklagde een verplichting tot schadevergoeding oplegt. Die bevoegdheid heeft de Raad niet.

Verjaring

16. Beklaagde beroept zich op verjaring van de klacht. Omdat op verjaring een beroep moet worden gedaan, wat zich tot nu niet heeft voorgedaan, heeft de Raad geen gelegenheid gehad zich uit te laten binnen welke termijn een klacht moet worden ingediend. De regels van de BMM bepalen hieromtrent niets.
17. In tegenstelling tot de Belgische wetgeving bepaalt die van Nederland niets over de verjaring van tuchtrechtelijke klachten. Artikel 474 van het Belgisch Gerechtelijk Wetboek (Hoofdstuk Balie/ Advocatuur) schrijft voor dat een tuchtrechtelijke klacht binnen 12 maanden te rekenen van de kennisneming van de feiten moet worden ingediend op straffe van verjaring. In Nederland wordt door tuchtrechtelijke instanties, zoals die van de Nederlandse Orde van Advocaten en van de Orde van Octrooigemachtigden, buiten de wet om een verjaringstermijn toegepast, die varieert van 1 tot 5 jaar. Deze wetgeving en gevolgde praktijk tonen aan dat het toepassen van verjaring ook voor klachten die zijn gebaseerd op de BMM-ereregels in de rede ligt. Tegenover elkaar staan het belang van een lid dat hij na verloop van tijd er op mag vertrouwen dat zijn opdrachtgever geen actie meer zal nemen wegens bezwaren tegen zijn handelen van destijds en het belang van de bescherming van het vertrouwen dat opdrachtgevers menen te kunnen stellen in de kwaliteit van de beroepsuitoefening van een BMM lid. Dit laatste raakt rechtstreeks aan de reputatie van de BMM en van haar leden. Deze belangen afwegend, stelt de Raad de termijn waarbinnen een klacht moet worden ingediend op 5 jaar, te rekenen vanaf het moment waarop de klager kennis heeft genomen van de betreffende gedraging dan wel vanaf het moment waarop hij in redelijkheid daarvan kennis had kunnen nemen. De Raad kan het beroep op verjaring echter van de hand wijzen, indien de door klager en beklaagde aangevoerde feiten en omstandigheden uitwijzen dat klager een gegronde reden had om met het indienen van de klacht te wachten en de beklaagde er daarom in redelijkheid niet op mocht vertrouwen dat klager van het indienen van een klacht heeft afgezien. Steeds zal in elk concreet geval moeten worden beoordeeld aan de hand van de concrete

omstandigheden van het geval of in redelijkheid de klacht binnen de termijn van 5 jaar had behoren te zijn ingediend. De verjaringstermijn van 5 jaar geldt ook voor het opleggen van sancties na een verricht ambtshalve onderzoek, dat is ingesteld naar aanleiding van een ontvangen klacht.

18. De gewraakte gedraging, waarvan hierna de klachtwaardigheid zal worden beoordeeld, betreft in het bijzonder het verzuim van Beklaagde tijdig de gronden aan te voeren van het door hem ingestelde beroep. Dit verzuim had rechtsgevolg vanaf 26-10-2007. Dat wil niet zeggen dat de verjaringstermijn op die datum begon te lopen. Klaagster en Beklaagde verkeerden in het onzekere over dit rechtsgevolg totdat dienaangaande onherroepelijk zou zijn beslist. Dat gebeurde bij het arrest van het HvJEU van 9-3-2012, dat uitwees dat het merk van Klaagster gedeeltelijk nietig is. Beklaagde zegde zijn kosteloze assistentie toe bij de rechtsmaatregelen, die Klaagster nog zou nemen tegen de uitspraak van de First Board of Appeal van BHIM (zie de 'vaststellingsovereenkomst'). Die uitspraak is het moment waarop voor Klaagster vaststond dat de gedraging van Beklaagde een onherstelbaar verzuim betrof. De termijn van een tot verjaring leidend stilzitten van Klaagster kan daarom in redelijkheid eerst vanaf dat moment beginnen te lopen. Klaagster heeft de klacht exact een jaar later ingediend. Dat is in de gegeven omstandigheden op tijd.

Procesbelang

19. Beklaagde stelt dat Klaagster geen procesbelang heeft. Die stelling is onvoldoende onderbouwd. Klaagster heeft de feiten, die ten gronde liggen aan het jegens Beklaagde ingediende tuchtrechtelijk verwijt voldoende toegelicht en aangetoond. Zij heeft belang bij een beslissing van de Raad waarin die handelingen worden getoetst aan de Ereregels. Dit verweer kan niet leiden tot de niet-ontvankelijkheid van de klacht.

De Klacht zelf

20. De Raad stelt voorop dat Klaagster de door haar aangevoerde feiten voldoende heeft onderbouwd, met uitzondering van het klachtonderdeel onder 2.2. d). Dit laatste onderdeel, dat van de belangenverstrengeling, kan mitsdien niet tot een veroordeling leiden. Voor zover Klaagster beoogde dat de Raad dienaangaande zelf een nader onderzoek zou instellen, zij opgemerkt dat wat Klaagster aanvoerde zelfs daarvoor onvoldoende houvast bood.
21. Resteren 3 klachtonderdelen. Als eerste daarvan voert Klaagster aan dat Beklaagde in de procedure voor de Cancellation Division had moeten verlangen dat de wederpartij het normale gebruik van haar oudere Benelux merk zou bewijzen. Als Klaagster dit inderdaad van Beklaagde had verlangd, was dit kansloos geweest, omdat de Gemeenschapsmerkenverordening aan het BHIM niet de mogelijkheid biedt dit te verlangen. Tegen het eerste feit voert Beklaagde aan wat hierboven is samengevat. Daaruit leidt De Raad af dat volgens Beklaagde hij met Klaagster van mening verschilde over de haalbaarheid van het non usus verweer ten aanzien van de Benelux inschrijving van de wederpartij. Inderdaad kan in een nietigheidsactie tegen de Benelux inschrijving niet worden volstaan met de stelling dat het merk gedurende een onafgebroken periode van 5 jaar niet normaal werd gebruikt en moet dat worden bewezen - althans op zijn minst aannemelijk gemaakt - door degene die het verval inroept, in dit geval Klaagster. In het licht hiervan kan het eerste deel van de klacht niet tot een veroordeling leiden.
22. In het tweede en het derde klachtonderdeel staat centraal dat Beklaagde als gemachtigde van Klaagster verweer voerde in de procedure tot gedeeltelijke nietigverklaring van haar gemeenschapsmerk en dat hij - nadat hij in opdracht van Klaagster beroep instelde tegen de toewijzende uitspraak van de Cancellation

Division - heeft verzuimd binnen de wettelijke termijn de gronden van het beroep te preciseren en toe te lichten. Dit feit staat tussen partijen vast. Dat hij meende dit zonder kwalijke gevolgen te kunnen doen, omdat de procedure zou worden geschorst vanwege de door hem aangekondigde nietigheidsactie tegen het Benelux merk van de wederpartij, maakt onderdeel uit van de onderhavige beroepsfout. Want enerzijds verschafte hij niet het bewijs dat die procedure inderdaad aanhangig was, anderzijds had hij niettemin binnen de voorgeschreven termijn de gronden van het beroep moeten preciseren en substantiëren. Voor menig gemachtigde leidt de angst dat hij een termijn zal laten verlopen tot slapeloze nachten, omdat dit een beroepsfout is met onherroepelijke gevolgen. Beklaagde kan zich niet disculperen door aan te voeren dat Klaagster hem had opgedragen de kosten binnen de perken te houden. Dat rechtvaardigt niet een dergelijk verzuim, zeker niet als hij de opdrachtgever niet vóór het verstrijken van de termijn wijst op de gevolgen van het laten verlopen ervan. Het verweer van Beklaagde toont aan dat hij onvoldoende kennis bezit van de procedure regels en de desbetreffende vaste beschikkingpraktijk van het BHIM. Dit klachtonderdeel slaagt derhalve.

23. Beklaagde voert aan dat een fout niet automatisch betekent dat die ook klachtwaardig is en dat Klaagster zich daarover niet specifiek heeft uitgelaten. Wat dat laatste betreft: een klager die feiten stelt, en aanvoert dat die een overtreding opleveren van de Ereregels, geeft daarmee genoegzaam te kennen dat hij meent dat die feiten klachtwaardig zijn. Meer wordt niet van hem verlangd. Dat heeft Klaagster gedaan.
24. De Ereregels bevatten geen bepaling die zegt dat een lid geen beroepsfout mag maken. En daarmee is de vraag gerechtvaardigd of een lid dat een beroepsfout maakt, handelt in strijd met de Ereregels. De enige ereregel waaraan in casu getoetst kan worden is die van artikel 4. Die heeft betrekking op een zorgvuldige (en efficiënte) beroepsuitoefening. Al eerder in deze beslissing werd aangegeven

dat het gaat om een waarborg van een kwalitatief goede beroepsuitoefening. Het vak van merkengemachtigde kan worden uitgeoefend zonder lid te zijn van de BMM, maar wie dat wel doet en dat aan zijn potentiële opdrachtgevers meedeelt, schept een verwachting van vakbekwaamheid die nogal eens ontbreekt bij gemachtigden die geen lid zijn. Het in acht nemen van formele termijnen is zo evident van belang voor een zorgvuldige uitoefening van de praktijk vanwege de ernstige schade die dat een opdrachtgever bezorgt of kan bezorgen, dat het laten verlopen van een termijn een schending oplevert van artikel 4 van de Ereregels.

Conclusie en sanctie

25. Klaagster is ontvankelijk in haar klacht, met uitzondering van haar verzoek Beklaagde te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding. De klacht is gebaseerd op een schending van de artikelen 3 en 4 van de Ereregels. De schending van artikel 3 is niet voldoende toegelicht, laat staan bewezen, die van artikel 4 wel. De klacht dat Beklaagde een fatale termijn heeft laten verlopen levert een schending op van artikel 4 en is gegrond.
26. Voor wat betreft de sanctie overweegt de Raad dat niet vaststaat dat het beroep tegen de gedeeltelijke nietigverklaring van het merk van Klaagster succesvol zou zijn geweest indien Beklaagde niet had veroorzaakt dat het tegen die beslissing gerichte beroep op formele gronden werd afgewezen. Het is daarom dubieus of de schade die Klaagster heeft geleden door de fout van Beklaagde tevens aan Beklaagde kan worden toegerekend voor zover die meer zou omvatten dan de kosten, die nodeloos werden gemaakt voor de beroepsprocedure met inbegrip van de kosten van de behandeling van de procedures voor de gerechten in Luxemburg. Beklaagde heeft aan Klaagster een substantieel bedrag vergoed voor die kosten. Daar staat tegenover dat Beklaagde in zijn verweer de onjuistheid van zijn gedraging niet heeft erkend. Dat wijst er op dat hij de ernst van de door hem

gemaakte fout niet of onvoldoende onderkent. Daarom kan de Raad niet volstaan met een gegrondverklaring van de klacht en dient een sanctie te worden opgelegd. Alle omstandigheden in aanmerking genomen, is de sanctie van een berisping toereikend om recht te doen aan Klaagster en om het belang van het vertrouwen in de BMM te waarborgen.

27. De Raad heeft geen onkosten gemaakt voor deze procedure, die door Beklaagde zouden moeten worden vergoed.

Beslissing

De Raad van Toezicht verklaart de klacht van Klaagster jegens Beklaagde wegens schending van artikel 4 van de Ereregels gegrond en legt Beklaagde ter zake de sanctie op van een berisping.

Van deze beslissing kan ingevolge artikel 16 lid 8 van de Statuten binnen twee maanden na verzending daarvan beroep worden aangetekend bij het Bestuur van de BMM.

Aldus gewezen op november 2013 door mr. P.J.M. Steinhauser (voorzitter) en de leden E. Bakker (secretaris) en mr. I. Vernimme (lid).